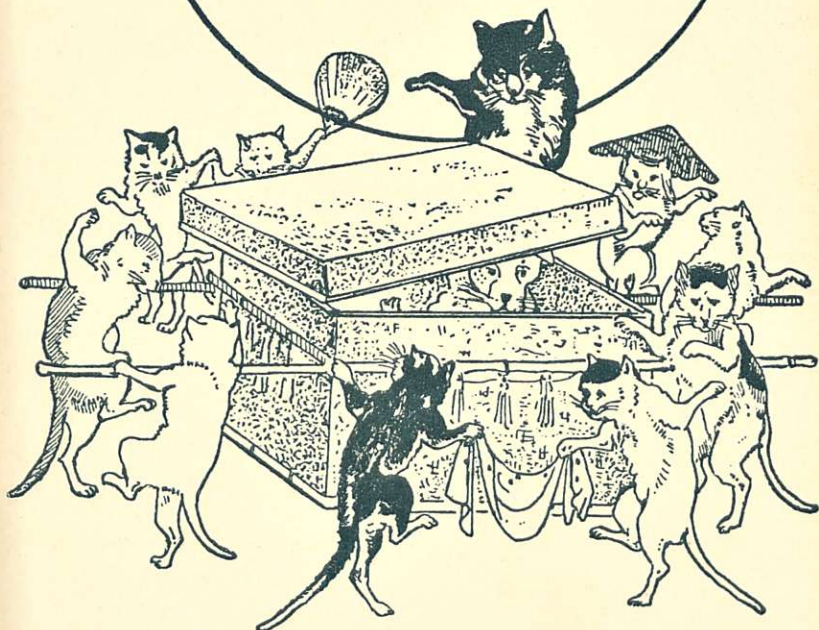

JAPANILAISIA SATUJA

JAPANILAISIA SATUJA

SUOMENTANUT

V—d H—n.

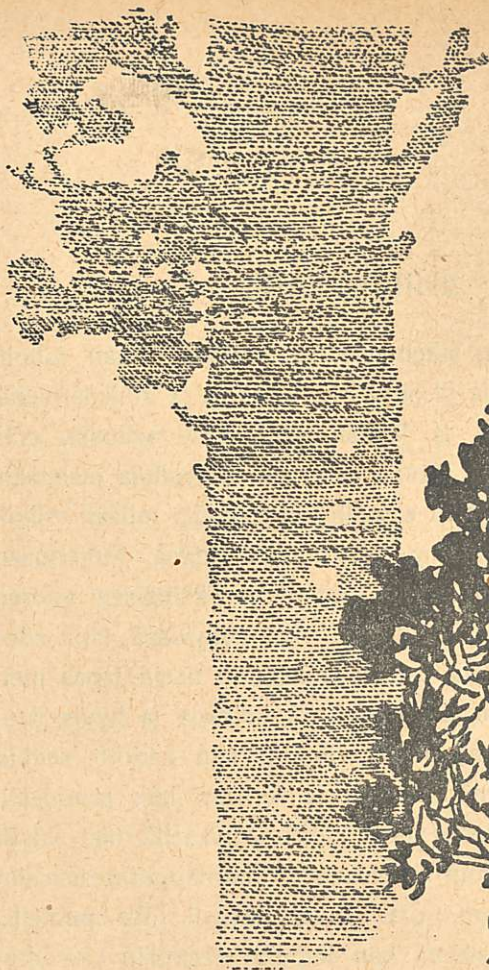
PORVOO
WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ

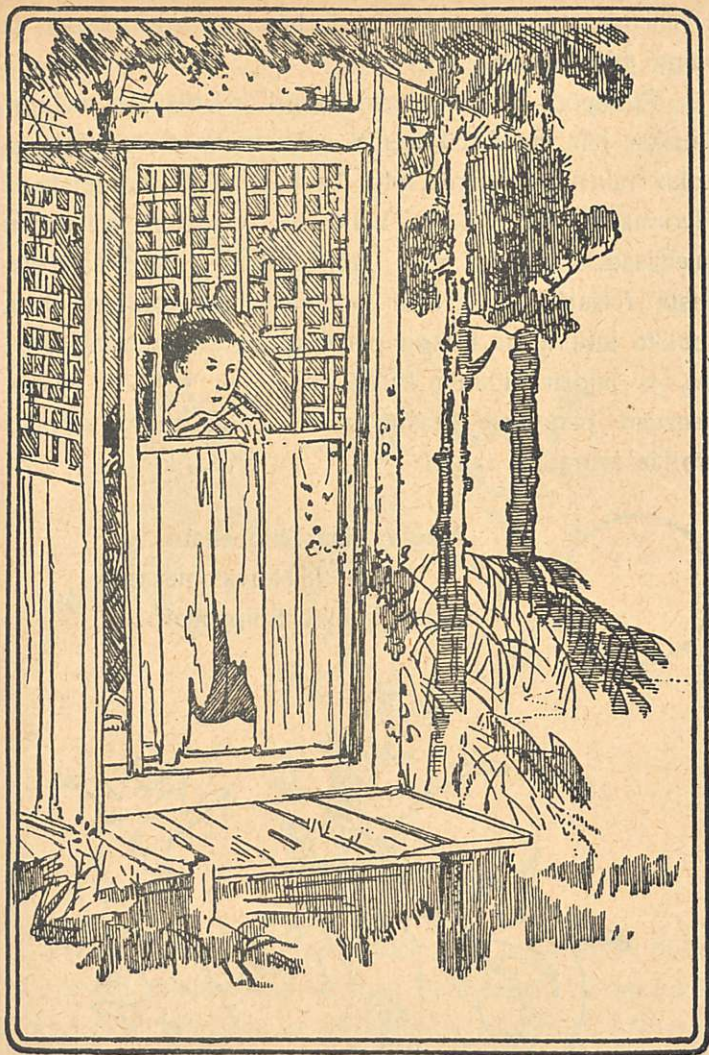
WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖN
KIRJAPAINOSSA PORVOOSSA 1918

SHIPPEITARO.

Kauan, kauan sitten, vanhaan hyvään aikaan, jolloin vielä oli keijukaisia ja jättiläisiä, peikkoja ja lohikäärmeitä, urhoollisia ritareja ja hätään joutuneita neitosia, eräs urhea nuori soturi läksi maailmaan seikkailuja etsimään.

Jonkun aikaa hän samoili kohtaamatta mitään erikoisempaa, mutta vihdoin hän eräänä iltana, kuljettuaan tiheän metsän läpi, joutui aution ja yksinäisen vuoren kupeelle. Ei kylää, ei mökkiä ollut näkyvissä, eikä edes hiilenpolttajan majaa, vaikka niitä niin usein tapaa metsän liepeillä. Hän oli seurannut heikkoa ja hyvin ruohtunutta polkua, mutta vihdoin hän kadotti senkin näkyvistään. Hämärä läheni ja turhaan hän ponnisteli löytääkseen kadotetun tien. Joka yrityksellä hän näytti yhä toivottomammin takertuvan orjantappurapensaisiin ja pitkään ruohon, jota kasvoi tiheästi joka puolella. Heikkona ja väsyneenä hän hapuili eteenpäin yhä yltyvässä pimeydessä, kunnes hän äkkiä saapui pienelle autille ja puoliksi raunioittuneelle temppelille. Kuitenkin se vielä sisälsi pyhätön. Täällä oli toki suojaa kylmältä kasteelta, ja niin hän päätti viettää yönsä temppelissä. Ruokaa hänellä ei ollut; kietoutuen viittaansa ja asettaen

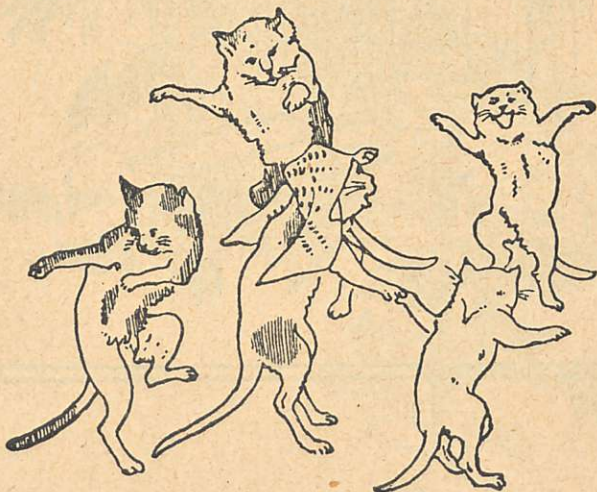

oivallisen miekkansa viereensä hän laskeutui levolle ja vaipui pian sikeään uneen.

Puoliyön lähetessä hän heräsi hirvittävään meluun. Ensiksi hän luuli nähneensä unta, mutta melu jatkui, ja koko rakennus kaikui mitä kauheimmista huudoista ja ulvonnasta. Nuori soturi kohottausi varovasti ja tarttuen miekkaansa katsahti ulos rappeutuneessa seinässä olevasta reiästä. Hän näki omituisen ja kaamean näyn. Joukko inhoittavia kissoja pyöri hurjaa ja hirvittävää tanssia, ja niiden kiljunta kaikui hiljaiseen yöhön. Niiden kamalan parkunan seasta saattoi nuori soturi selvästi erottaa seuraavat sanat:

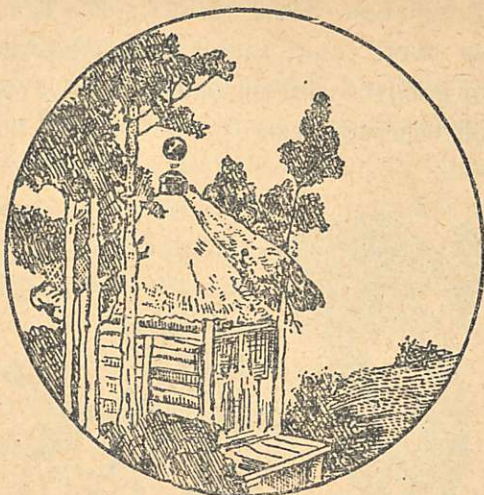
»Alköön siitä Shippeitaro
kuulko hiiskuvammekaan!
Älköön kuulko Shippeitaro!»

Kaunis täysikuu valaisi säteillään tätä kamalaa näytelmää, jota nuori soturi katseli kummastuksella ja kauhulla. Kun puoliyön aika oli ohitse, hävisivät aavekissat ja kaikki oli hiljaista jälleen.

Loppu yötä kului häiritsemättä, ja nuori mies nukkui sikeästi aamuun asti. Hänen herätessään oli aurinko jo korkealla taivaalla, ja hän kiirehti lähtemään yöllisen seikkailunsa näyttämöltä. Aamun kirkkaassa valossa hän pian keksi jälkiä polusta, joka edellisenä iltana oli ollut näkymätönä. Tätä seuratessaan huomasi hän suureksi

ilokseen, että se ei, kuten hän oli pelännyt, vienytäkään takaisin siihen metsään, jonka läpi hän eilen kulki, vaan päinvastaiseen suuntaan avonaista kenttää kohti. Siellä hän näki pari kolme mökkiä erillään toisistaan, ja vähän kauempaa hän erotti kylän. Nälän ahdistamana hän kiirehti minkä jaksoi kylää kohti, mutta silloin hän kuuli naisen kovalla äänellä valittavan ja rukoilevan apua. Tus-

kin olivat nämä hätähuudot kaikuneet soturin korviin, kun hän jo unohti nälkensä ja kiirehti lähimpään mökkiin asiaa tiedustelemaan ja, jos mahdollista, tarjoamaan apuaan.

Ihmiset kuuntelivat hänen kysymyksiään, mutta pudistaen suru-

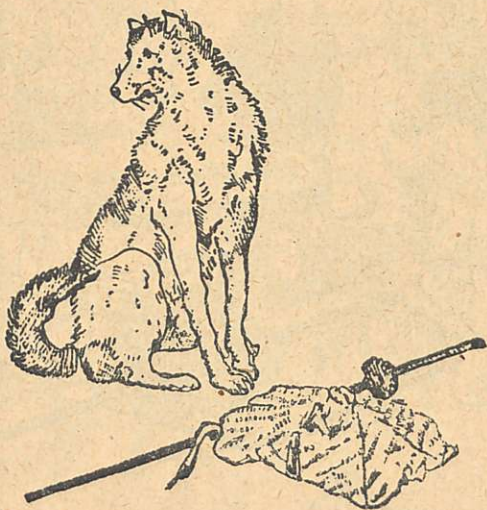

mielisesti päätään he vakuuttivat, että kaikki apu oli turhaa. »Joka vuosi», sanoivat he, »vuorehenki vaatii uhrin. Aika on nyt tullut, ja juuri tänä

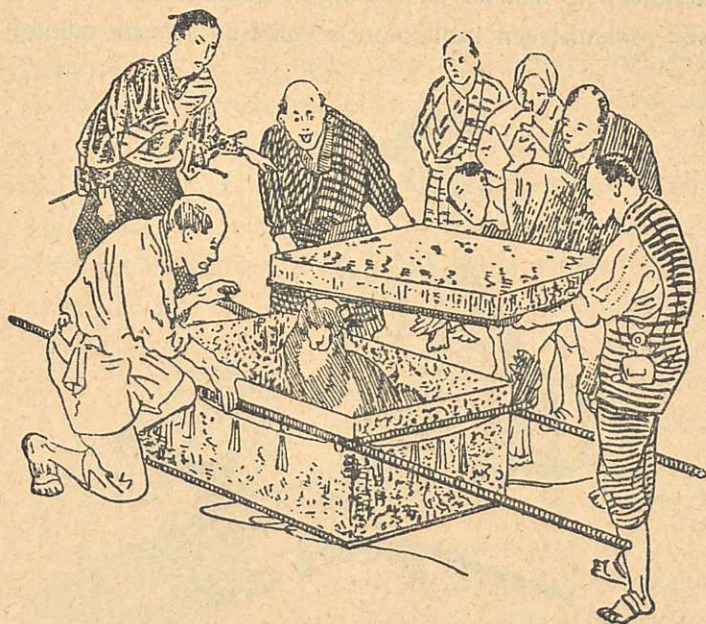

yönä se nielaisee ihanimman neitosemme. Tämä on itkumme ja valituksemme syynä.»

Ja kun nuori soturi kummissaan kyseli enemmän, kertoivat he hänelle, että auringon laskiessa uhri asetettaisiin jonkinlaiseen laatikkoon ja vietäisiin samaan raunioit-

tuneeseen temppeliin, missä hän oli viettänyt yönsä, ja sinne se jätettäisiin yksinään. Aamulla olisi tyttö hävinyt. Niin oli käynyt monena vuonna, ja niin kävisi nykyin: sitä ei voinut auttaa. Nuoren soturin kuunnellessa tätä puhetta täytti hänet palava halu pelastaa neitonen. Raunioittuneen temppelin mainitseminen oli tuonut hänen mieleensä hänen eilisiltaisen seikkailunsa, ja siksi hän kysyi väeltä, olivatko he koskaan kuulleet Shippeitaron nimeä ja tiesivätkö he, ketä tai mitä sillä tarkoitettiin. »Shippeitaro on voimakas ja kaunis koira», kuului vastaus. »Sen omistaa ruhtinaamme lähin mies, joka asuu vain vähän matkan päässä täältä. Usein näemme sen seuraavan isäntäänsä, ja komea ja reipas eläinpä se onkin.»

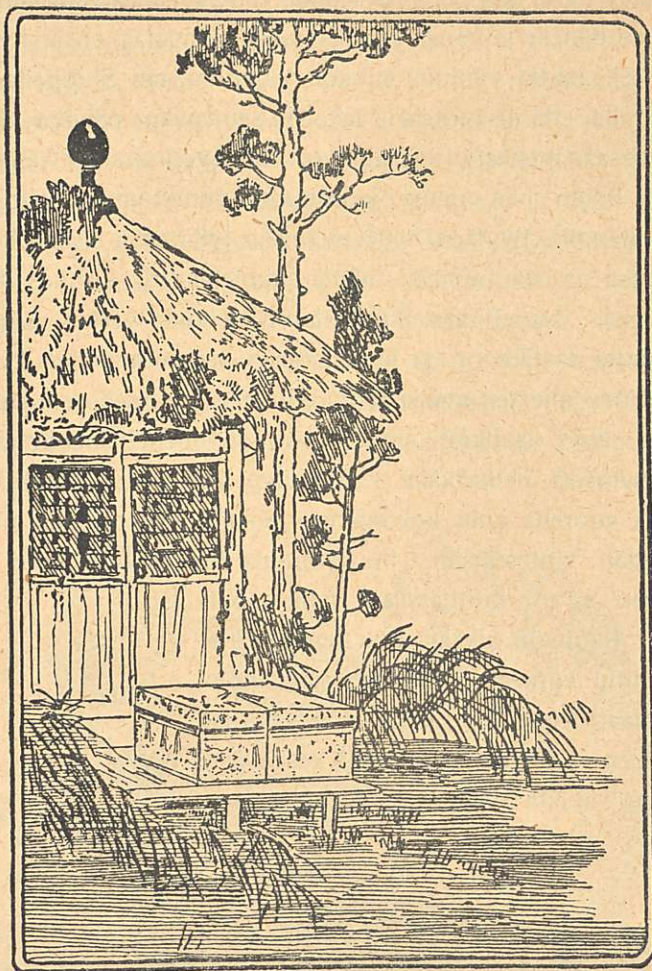

Nuori ritari ei jäänyt tekemään enempiä kysymyksiä, vaan kiirehti Shippeitaron isännän luo pyytämään tätä lainaamaan hänelle koiransa yhdeksi yöksi. Omistaja ensiksi vastusteli, mutta vihdoin suostui luovuttamaan Shippeitaron ehdolla, että se tuotaisiin takaisin seuraavana päivänä. Rie-
muissaan menestyksestään nuori soturi vei koiran mukanaan.

Sitten hän riensi tapaamaan onnettoman neitosen vanhempia, pyytäen heitä pitämään tyttärensä sisällä huoneissa ja vartioimaan häntä huolellisesti, kunnes hän palaisi. Asetettuaan Shippeitaron neitosta varten valmistettuun laatikkoon ja kuljetettuaan sen muutamien kylän nuorten miesten avulla raunioittuneen temppelin edustalle, hän laski laatikon sinne. Nuoret miehet kieltäytyivät viipymästä hetkeäkään kummituspaikalla, vaan kiirehtivät alas vuorelta kuin kokonainen joukko peikkoja olisi ollut heidän kintereillään. Ilman muuta toveria kuin koira jäi nuori soturi odottamaan, mitä tapahtuisi.

Puoliyön aikaan, kun kuu oli kohonnut korkealle taivaalle valaen hohdettaan vuorelle, saapuivat aavekissat jälleen. Tällä kertaa oli niillä keskellään suuri musta kolli, kaikkia muita

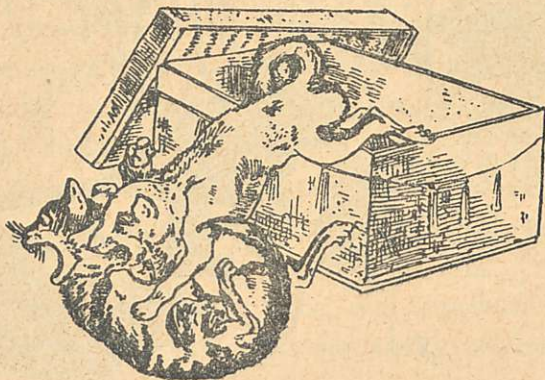

hurjempi ja hirvittävämpi, ja tämän nuori soturi helposti tunsu itse hirvittäväksi vuorenhiiheksi. Tuskin se oli huomannut laatikon, kun se alkoi tanssia ja hyppiä sen ympäri, ulvoen toveriensä säestämänä voitonriemusta ja kamalasta ilosta. Kylliksi kauan ivattuun ja ärsytettyään uhriin se tempasi laatikon kannen auki.

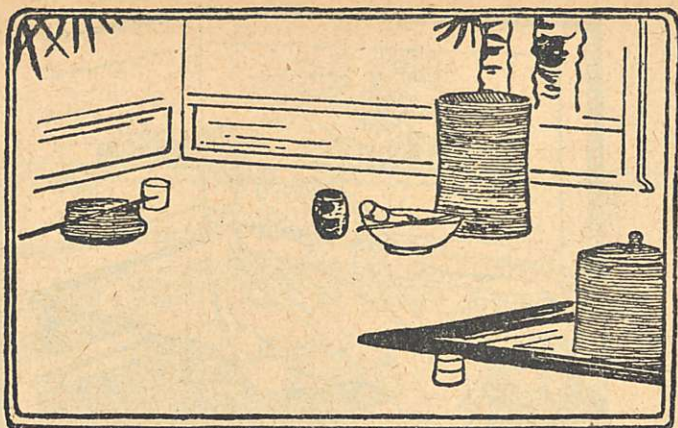
Mutta tällä kertaa kohtasi se vertaisensa. Urhea Shippeitaro syöksähti kollin kimppuun, iski siihen hampaansa ja piti sitä kiinni, kunnes nuori soturi yhdellä ainoalla oivallisen miekkansa iskulla kaatoi sen kuoliaaksi jalkojensa juureen. Muut kissat taas ällistyivät niin, etteivät

voineet paetakaan, vaan jäivät tuijottamaan johtajansa ruumista, saaden nopeasti surmansa ritarin säilästä tai Shippeitaron terävistä hampaista.

Tuhansin kiitoksin vei soturi koiran takaisin sen isännälle, kävi kertomassa tytön isälle ja äidille, että heidän tyttärensä oli pelastettu, ja ilmoitti kylänväelle, että hiisi oli vaatinut viimeisen uhrinsa, eikä sen koommin heitä häiritsisi. »Tästä kaikesta saatte kiittää urhoollista Shippeitaroa», sanoi hän jättäessään heidät hyvästi, ja jatkoi matkaansa etsiäkseen uusia seikkailuja.

IHMEELLINEN TEEKEITTIÖ.

Kauan, kauan sitten asui Morindjin temppelissä Kotsuken maakunnassa vanha pappi.

Tämä pappi oli hyvin ihastunut teen keittämiseen ja juomiseen; se homma oli tosiaan hänen elämänsä suurin harrastus ja ilo.

Eräänä päivänä hän sattui löytämään muinaisesineiden kaupasta hyvin somannäköisen vanhan teepannun, jonka hän osti ja vei kotiinsa perin ihastuneena sen muotoon ja taiteelliseen tekotapaan.

Seuraavana päivänä hän otti esille uuden ostoksensa ja istui pitkän aikaa käännellen sitä käsissään ja tarkastellen puolelta ja toiselta.

»Oletpa sinä oikein soma, olet tosiaankin», sanoi hän ihastuksissaan. »Minä kutsun kaikki ystäväni teejuh-

laan, ja miten ne mahtavatkaan kummastua nähdessään tällaisen erinomaisen tekeittimen!»

Hän asetti aarteensa laatikolle, jossa voisi sen si-
routta mielin määrin ihaillla, ja istahti suunnittelemaan tee-
kutsujaan. Hetkisen perästä hän kävi uniseksi, alkaen
torkkua, ja vihdoin tuupertui pää pöytää vasten; hän
vaipui sikeään uneen.

Silloin tapahtui kummallinen muutos. Teepannu
alkoi liikkua. Sen torvesta pisti esille karvainen pää,
toiselta puolen tuli näkyviin tuuhea häntä, sitten ilmaan-
tui neljä jalkaa, ja hieno turkki näkyi vähitellen peittävän
koko astian pinnan. Vihdoin se hypähtäen laatikolta
alkoi tepastella lattialla aivan mäyrän näköisenä.

Kolme nuorta opiskelijaa, jotka istuivat kirjojensa ääressä viereisessä huoneessa, kuulivat melun ja kun yksi heistä työntäen paperioven sivulle kurkisti sisään, niin kummastuipa hän suuresti nähdessään teekeittiön tanssivan neljällä jalalla edestakaisin huoneessa.

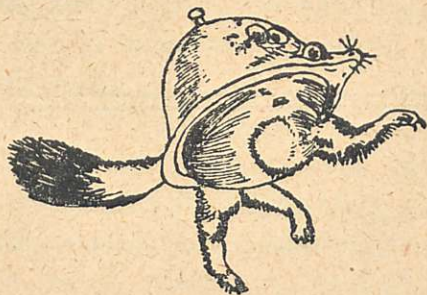
Hän huudahti: »Oi, miten hirveätä! Teepannu on muuttunut mäyräksi!»

»Mitä!» virkkoi toinen opiskelija. »Tahdotko väittää, että teepannu on muuttunut mäyräksi? Mitä loruja!» Näin sanoen työkkäsi hän toverinsa syrjään ja kurkisti huoneeseen, mutta hänkin pelästyi näkemästään ja parkaisi.

»Se on peikko. Se tulee päällemme — rientäkäämme pakoon!»

Kolmas opiskelija ei pelästynyt niin helposti.

»Tulkaa, tähän on hauskaa,» rohkaisi hän. »Miten tuo olento hyppääkään! Minä herätän sen isännän, jotta hänkin saa nähdä.»

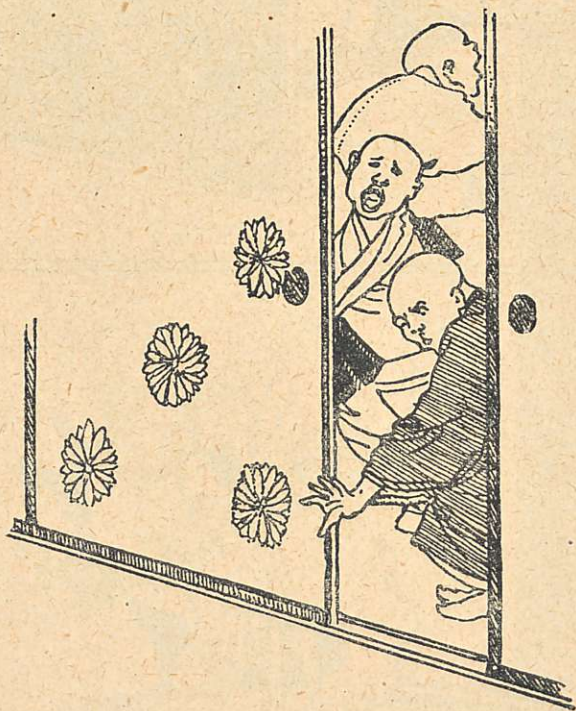
Sitten hän astui huoneeseen ja ravisti pappia sanoen:
 »Herätkää, herra, herätkää! Jotakin ihmeellistä on tapahtunut.»

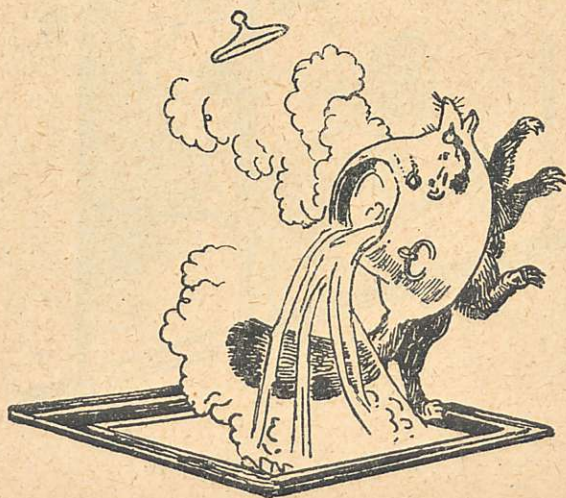
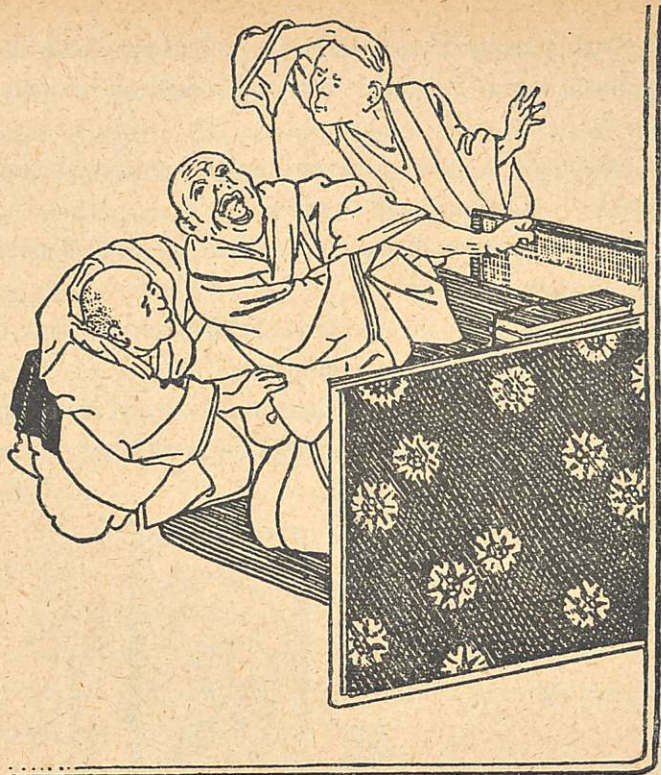
»Mikä on hätänä!» vastasi vanhus, unisena hieroen silmiään. »Mikä meluava veitikka!»

»Ken tahansa meluaisi, kun tällaisia ihmeellisiä asioita tapahtuu.»

»Katsokaahan vain, mestari! Teidän teppannunne on saanut jalat ja juoksentelee ympärinsä!»

»Mitä, mitä, mitä! Mitä sinä sanot?» kysyi pappi taas — »pannu on saanut jalat! Mitä se merkitsee? Anna-han kun katson!»

Mutta sitten kun vanhus oli ehtinyt täydelleen havah-
tua, oli tekeitin palannut alkuperäiseen muotoonsa ja
seisoi rauhallisena laatikollaan.

»Miten hupsuja nuorukaisia te olette!» lausui pappi.
»Tuollahan pannu on laatikon päällä — eipä siinä tosi-
aan ole mitään kovin kummallista! Ei, ei; olenhan kuul-
lut taikinakaulaimelle kasvaneen parin siipiä, joilla se lensi
tiehensä, mutta vaikka olenkin kauan elänyt, en ole kos-
kaan kuullut omin jaloin liikkuvasta teepannusta! Ette
koskaan saa minua sellaista uskomaan!»

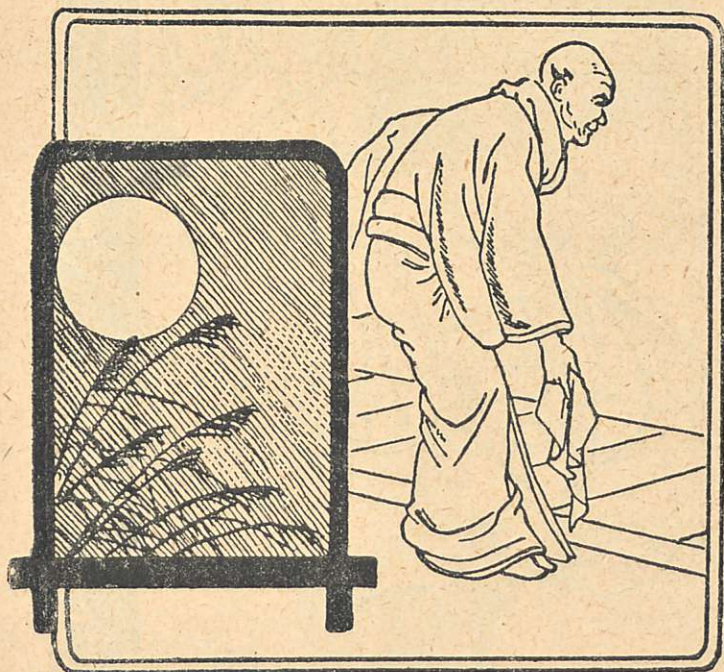

Mutta siitä huolimatta jäi pappi hiukan levottomaksi mielessään ja ajatteli tapausta kaiken päivää. Kun hän illan tullen oli yksin huoneessaan, otti hän keittimen esille ja asetti sen palaville hiilille kiehumaan, aikoen valmistaa teetä.

Mutta heti kun vesi alkoi kiehua, huusi kattila: »Kuumaa! kuumaa!» ja hyppäsi alas tulelta.

»Apua! apua!» parkaisi pappi joutuen pelästyksestä suunniltaan.

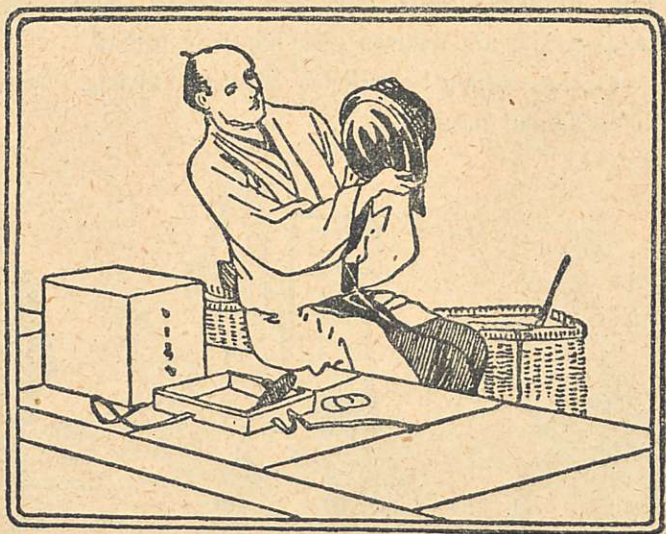
Mutta kun opiskelijat riensivät häntä auttamaan, otti teekeitin heti luonnollisen muotonsa jälleen. Senpä vuoksi yksi heistä sieppasi kepin ja huudahti:

»Kylläpä pian otamme selville, onko siinä henki vai ei! »Ja hän alkoi piestä sitä voimainsa takaa. Kapi-
neessa ei nähtävästi ollut mitään eloa, sillä vain kilahtava
metallin ääni vastasi hänen tarmokkasiin iskuihinsa.

Silloin vanha pappi sydämestään katui, että oli osta-
nut kujeilevan teekeittimen. Mutta kun hän juuri hautoi
päässään, miten pääsisi siitä erilleen, astui parahiksi kattilan-
paikkaaja sisään.

»Tuossa on oikea mies», ajatteli pappi. Kaupat teh-
tiin pian, mies maksoi pannusta muutamia vaskikolikoita
ja vei sen kotiinsa hyvin tyytyväisenä ostokseensa.

Ennen levolle menoa hän katseli sitä vielä kerran ja se oli hänestä parempi kuin hän ensin oli luullutkaan, jonka vuoksi hän nukahti mitä parhaalla tuulella.

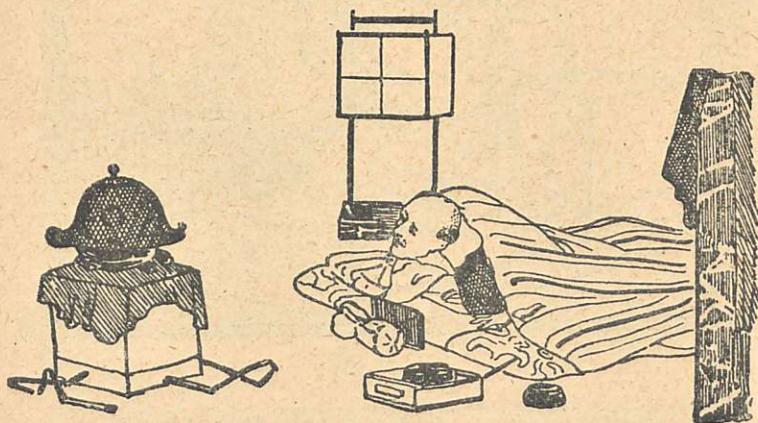
Kesken hauskaa unelmaansa kattilanpaikkaaja äkkiä havahti, luullen kuulleensa jonkun liikkuvan huoneessa; mutta avatessaan silmänsä ja katsahtaessaan ympärilleen hän ei ketään nähnyt.

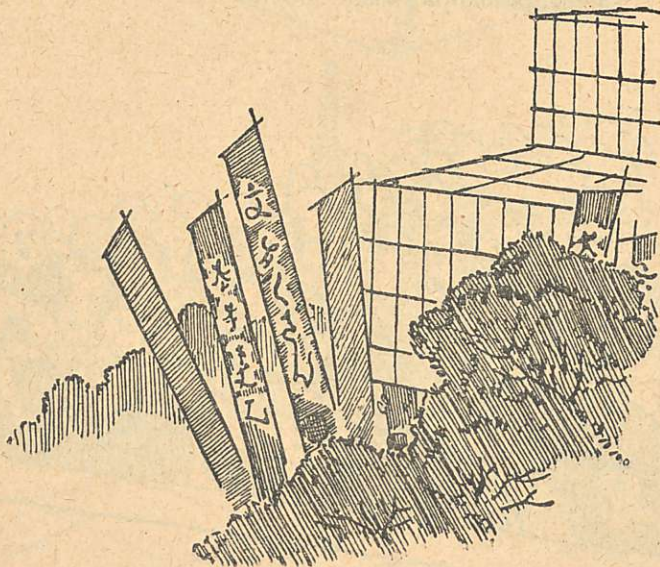
»Näin kai vain unta», sanoi hän itsekseen, kääntäen kylkeään ja nukahtaen uudelleen.

Mutta hän häiriytyi taaskin kuullessaan jonkun huutavan: »Kattilanpaikkaaja, kattilanpaikkaaja! Nouse ylös, nouse ylös!»

Tällä kertaa hän hypähti ylös täysin valveutuneena, ja kas kummaa! siinä tepsutteli teekeitin edestakaisin lattialla, ja sillä oli mäyrän pää, häntä ja turkki.

»Peikko, peikko!» kirkaisi kattilanpaikkaaja. Mutta teekeitin lausui nauraen:

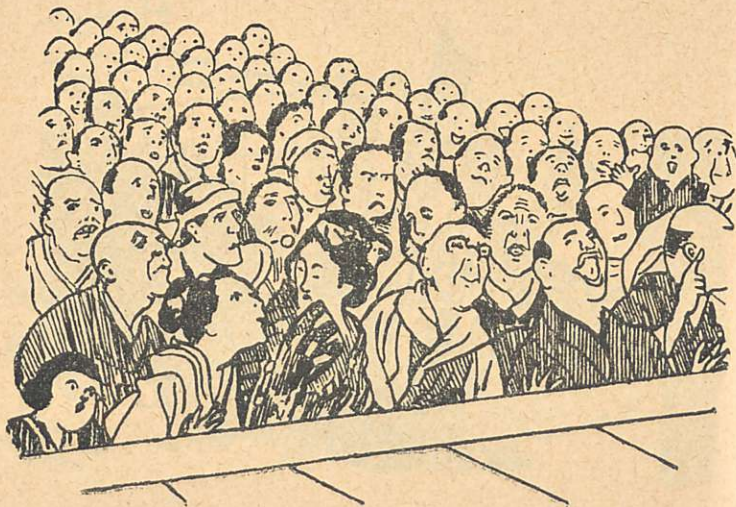

»Älä pelkää, hyvä kattilanpaikkaaja. Minä en ole peikko, vaan ihmeellinen teekeittiö. Nimeni on Bumbuku-Tshagama, ja minä tuon onnea jokaiselle, ken kohtelee minua hyvin; mutta tietysti minä en pidä siitä, että minut asetetaan tulelle tai saan kepin iskuja, kuten tapahtui tempelissä eilen.»

»Miten sitten voin olla sinulle mieliksi?» kysyi kattilanpaikkaaja. »Säilytänkö sinua laatikossa?»

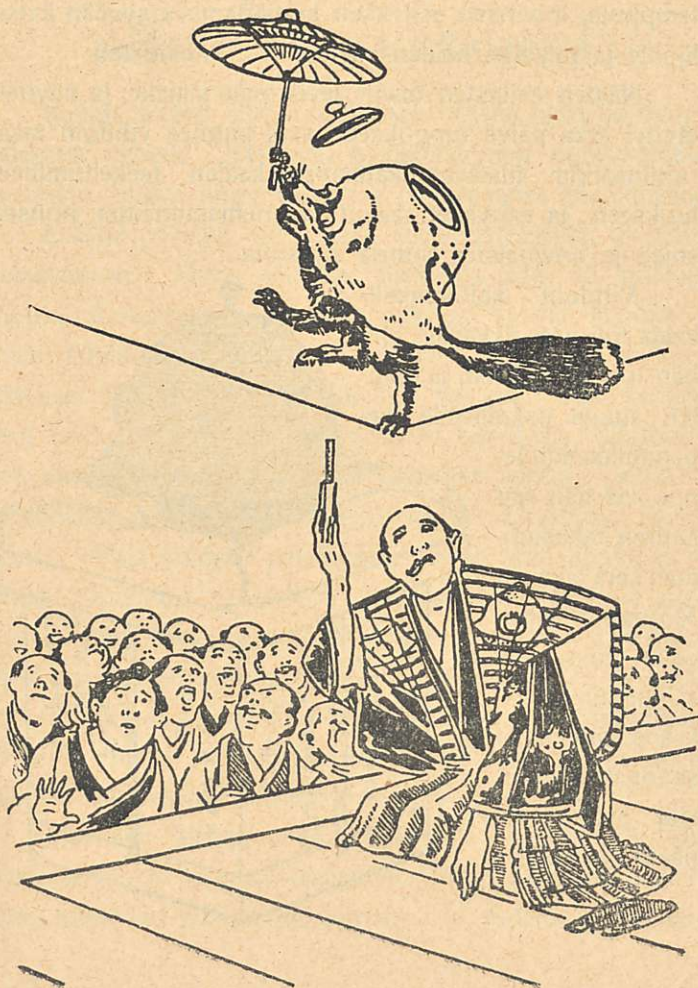
»Ei, ei suinkaan!» vastasi teekeitin. »Minä pidän herkullisista ruuista ja toisinaan haluan vähän viiniä juodakseni, juuri niin kuin sinä itse. Tahdotko pitää minua talossasi ja ruokkia minua? Ja kun en tahtoisi olla sinulle taakkana, teen mielelläni sinulle työtä, mitä vain haluat.»

Tähän kattilanpaikkaaja suostui.

Seuraavana aamuna hän laittoi oivalliset pidot Bum-
bukulle, ja sitten tämä puhui näin:

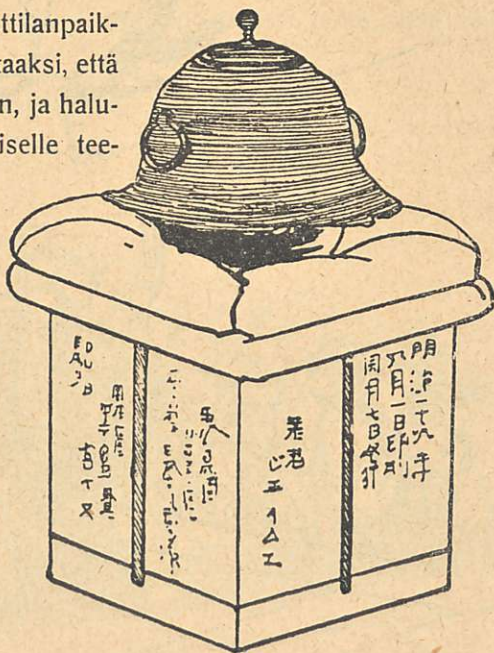
»Minä olen todellakin ihmeellinen ja täysoppinut
teekeittiö, ja neuvon sinua kuljettamaan minua näytteillä
pitkin maata laulun ja soiton säestyksellä.»

Kattilanpaikkaaja piti neuvoa hyvänä ja toimeenpani heti näyttelyn, jota hän kutsui Bumbuku-Tshagamaksi. Onnellinen teeketin laittoi liikkeen nopeasti menestymään; sillä se ei ainoastaan kävellyt nelin jaloin, vaan tanssipa pingoitettulla köydelläkin ja teki kaikenlaisia voimistelutemppeja, lopettaen esityksen kumartamalla syvään katse-
lijoille ja pyytäen heidän vastaistakin suosiotaan.

Näiden esitysten maine levisi pian laajalle, ja näyttely täytti joka päivä tungokseen asti, kunnes vihdoinkin maan ruhtinaatkin tilasivat kattilanpaikkaajan tekeittimiseen luokseen; ja esitykset saavuttivat riemastuneitten prinsessojen ja hovinaisten suurta suosiota.

Vihdoinkin kattilanpaikkaaja tuli niin rikkaaksi, että hän lopetti liikkeen, ja haluten suoda uskolliselle teppannulleenkin lepoa, vei hän sen suuren rahasumman kera takaisin Morindjin temppeleihin, jossa sitä säilytettiin arvokkaana aarteena, ja sanovatpa jotkut sitä pyhimyksenäkin palvellun.

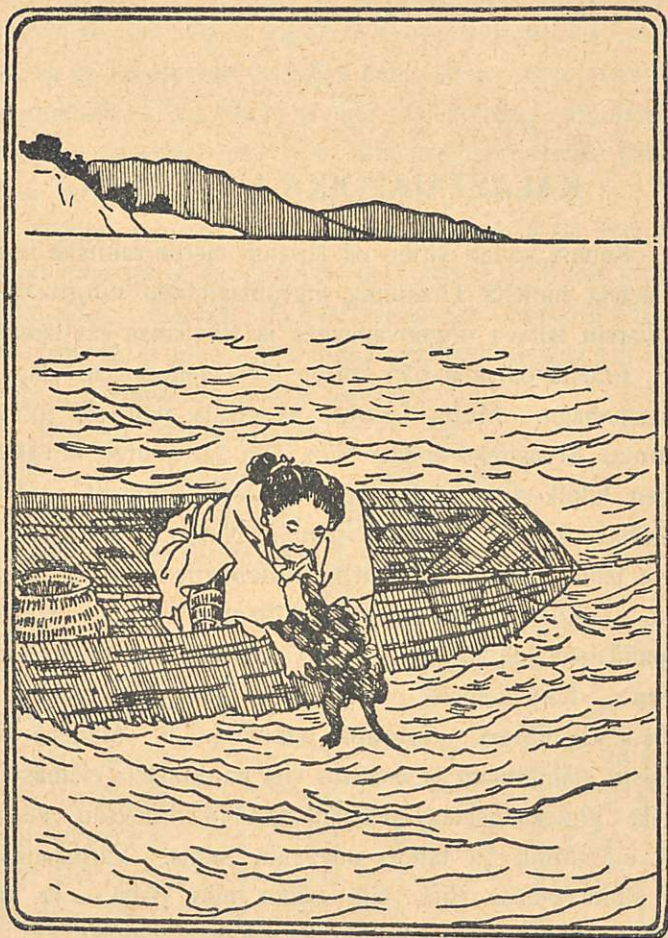

KALASTAJAPOIKA URASHIMA

Kauan, kauan sitten eli Japanin meren rannalla nuori kalastaja nimeltä Urashima, hyvänlaatuinen nuorukainen ja varsin taitava ongenvapaansa ja siimaansa käyttämään.

Eräänä päivänä hän taasen läksi veneessään ulapalle kalastamaan. Mutta kalojen asemesta hän sai jotakin muuta. Arvaatteko mitä? Niin, hän sai suuren kovakuorisen kilpikonnan, jolla oli omituiset, ruttuiset, vanhanköiset kasvot ja hento häntä. Nyt on minun kerrottava teille jotakin, mitä varmaankaan ette tiedä. Kilpikonnat, näetkös, elävät kokonaista tuhat vuotta — ainakin japanilaiset kilpikonnat. Niinpä ajatteli Urashima itseksensä: »Kala kelpaisi päivälliseksi aivan yhtä hyvin kuin tämä kilpikonna — vieläpä paremminkin. Miksikä surmaisoin eläinraukan ja estäisin sitä nauttimasta elämästään vielä yhdeksänsataayhdeksänkymmentäyhdeksän vuotta. Ei, ei! Minä en tahdo olla niin julma. Varmaankaan ei äitini pitäisi siitä, että olisin niin paha.» Ja näin sanoen hän viskasi kilpikonnan takaisin mereen.

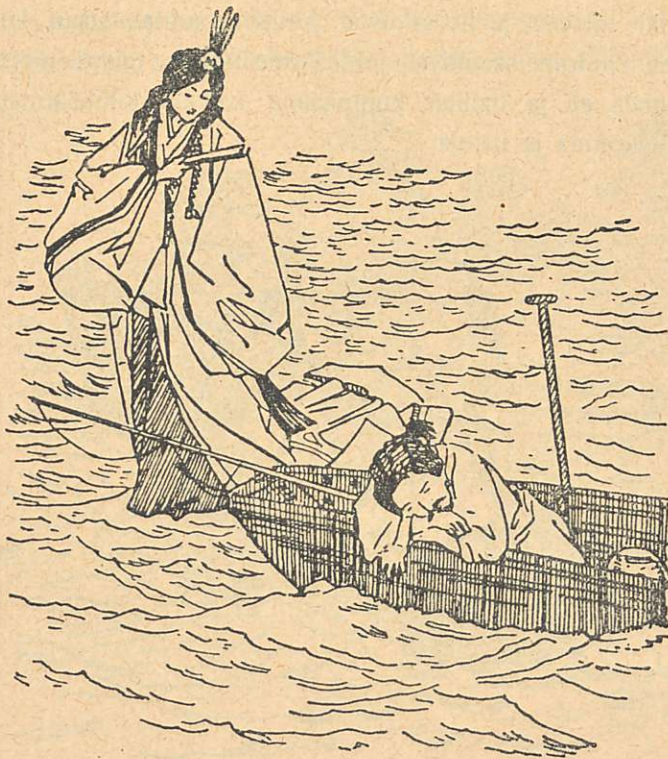
Pian sen jälkeen uinahti Urashima veneeseensä. Oli näet sellainen kuuma kesäpäivä, jolloin jokainen mielellään nukahtaa päivällisen jälkeen. Ja nukkuessaan hän

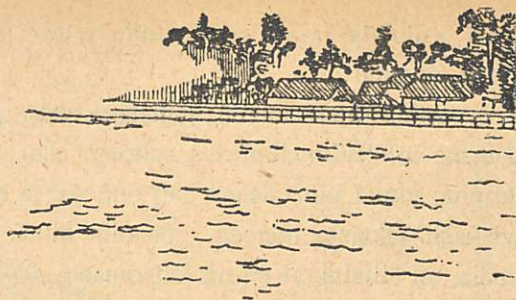

näki aalloista nousevan kauniin tytön, joka astui veneeseen lausuen:

»Minä olen meren jumalan tytär, joka asun isäni kanssa lohikäärmelinnassa aaltojen alla. Se ei ollut kilpikonna, jonka juuri äsken sait onkeesi ja niin ystävällisesti viskasit takaisin mereen. Se olin minä. Isäni, merenjumala, oli lähettänyt minut katsomaan, olitko hyvä vai paha.

»Me tiedämme nyt, että olet hyvä, kiltti poika, joka välttät julmia tekoja; ja siksi minä olen tullut sinua noustamaan. Sinä otat minut vaimoksesi, jos tahdot, ja me

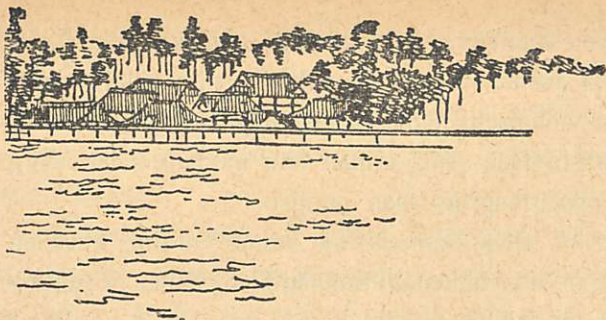

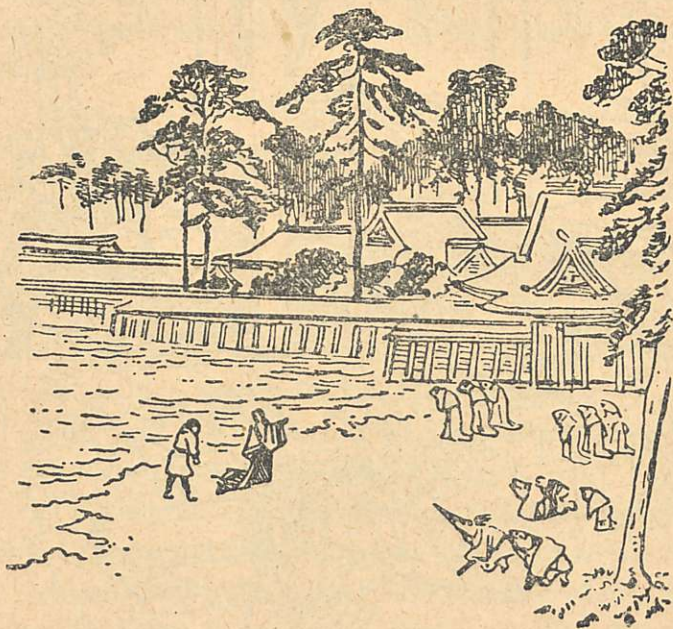
elämme onnellisina yhdessä tuhat vuotta lohikäärmelin-
nassa syvän sinisen meren tuolla puolla.»

Urashima tarttui siis toiseen airoon ja merenjumalan
tytär toiseen, ja he soutivat, soutivat soutamistaan, kun-
nes vihdoinkin saapuivat lohikäärmelintaan, missä meren-
jumala eli ja hallitsi kuninkaana kaikkia lohikäärmeitä,
kilpikonnia ja kaloja.

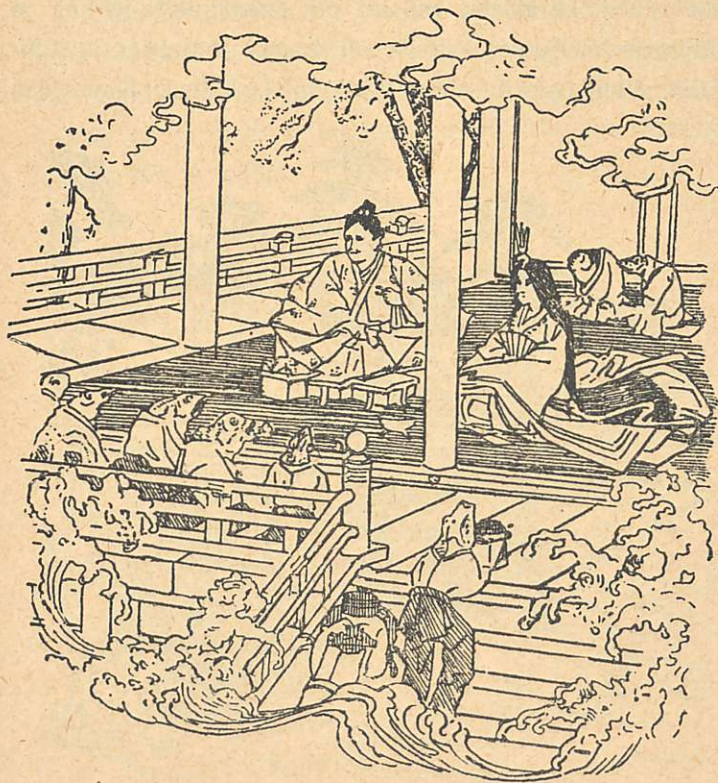

Hyvänen aika, miten ihanaa siellä oli! Palatsin seinät olivat korallista, puissa oli smaragdeja lehtinä ja rubiineja marjaina, kaloilla oli hopeasuomukset ja lohikäärmeitten pyrstöt olivat täysipitoista kultaa. Kuvitelkaa

mielessänne kauneinta ja kiiltävintä, mitä koskaan olette nähneet, ja asettakaa se kaikki yhteen, niin silloin saatte käsityksen, millaiselta tämä palatsi näytti. Ja kaikki tämä kuului Urashimalle; sillä olihan hän merenjumalan vävy, ihanan lohikäärmeprinsessin puoliso.

Näin he elivät onnellisina kolme vuotta, kävellen joka päivä noiden uhkeitten smaragdilehväisten ja rubiini-marjaisten puiden alla.

Mutta eräänä aamuna Urashima sanoi vaimolleen:

»Olen hyvin onnellinen täällä. Mutta kuitenkin tahtoisin käydä kotona tervehtimässä isääni ja äitiäni, veljiäni ja sisariäni. Päästähän minut lyhyeksi aikaa. Kyllä minä pian palaan.»

»Mielelläni minä en laskisi sinua menemään,» sanoi merenneito; »minä pelkään pahoin, että jotakin hirveätä tapahtuu. Mutta jos tahdot mennä, niin mitäs sille voi. Mutta sinun pitää ottaa mukaasi tämä lipas ja tarkoin varoa sitä avaamasta. Jos sen avaat, et enää koskaan kykene tulemaan takaisin tänne.»

Urashima lupasi siis pitää hyvän huolen lippaasta ja millään muotoa olla sitä avaamatta. Sitten hän astui veneeseensä, soutaen pois, ja saapui vihdoim oman maansa rannoille.

Mutta mitä oli hänen poissaollessaan tapahtunut? Mihin oli hänen isänsä mökki joutunut? Missä oli kylä, jossa hän ennen oli asunut? Vuoret olivat kyllä entisillä paikoillaan, mutta puut niiltä oli kaadettu. Pieni puronen, joka oli lirissyt hänen isänsä mökin lähellä, juoksi yhä vielä, mutta sen partaalla ei enää ollut naisia vaatteita pesemässä. Näytti hyvin omituiselta, että kaikki oli niin muuttunut kolmessa lyhyessä vuodessa.

Kun kaksi miestä sattui kävelemään rannikolla, kääntyi Urashima siis heidän puoleensa kysyen:

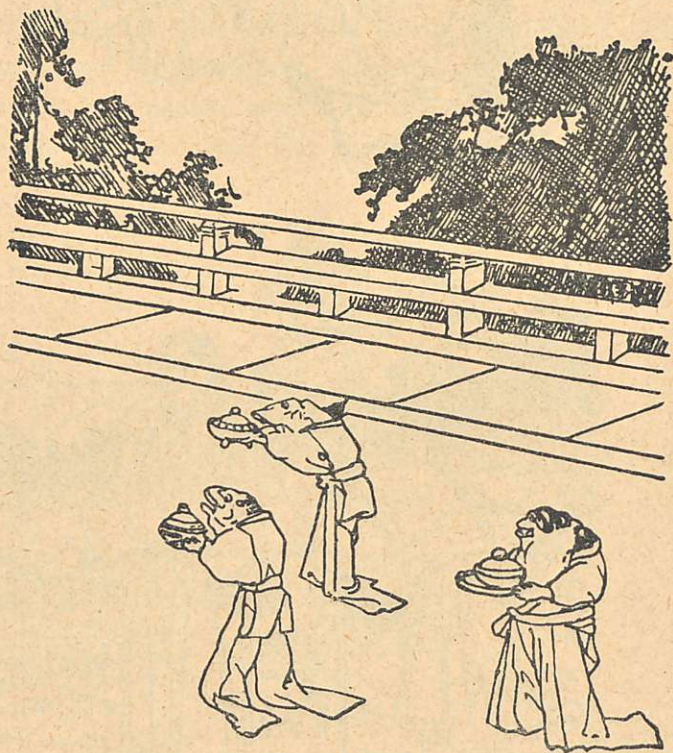
»Tahtoisitteko olla niin hyvät ja ilmoittaa minulle, mihin on joutunut Urashiman mökki, joka ennen oli täällä?»

»Urashiman?» huudahtivat he — «mitä? hänhän jo neljäsataa vuotta sitten hukkui kalastusretkellä! Hänen

vanhempansa, hänen sisaruksensa ja heidän lapsenlapsensa ovat jo ammuin kuolleet. Se on vanha, vanha juttu. Miten voit olla niin hupsu, että kyselet hänen mökkiään? Se luhistui maahan satoja vuosia sitten.»

Silloin välähti äkkiä Urashiman mieleen, että merenjumalan palatsi aaltojen alla koralliseinineen, rubiinihedelmineen ja komeine kultapyrstöisine lohikäärmeineen epä-

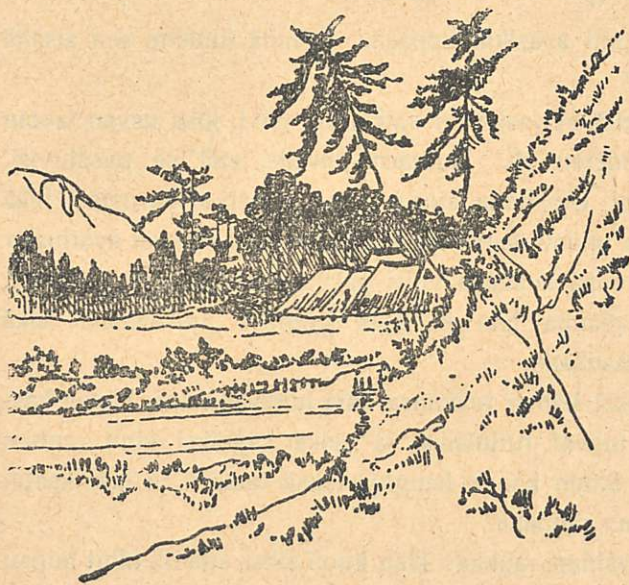

lemättä kuului keijukaisten maahan, jossa yksi päivä luultavasti oli yhtä pitkä kuin kokonainen vuosi täällä yläil-

moissa, joten ne kolme vuotta, mitkä hän oli viettänyt merenjumalan palatsissa, todellisuudessa olivat olleet vuosisatoja.

Tietystikään ei hyödyttänyt viipyä kotona nyt, kun kaikki hänen ystävänsä olivat kuolleet ja haudatut, vieläpä kyläkin hävinnyt. Sen vuoksi Urashimalla oli kova kiire päästä takaisin vaimonsa lohikäärmeprinsessin luo meren tuolle puolen. Mutta missä oli tie? Hän ei voinut sitä löytää, kun ei ollut ketään sitä hänelle näyttämässä. »Ehkä saan apua tien etsinnässä,» ajatteli hän, »jos avaan lipkaan, minkä hän minulle antoi.» Ja niin tuo hupsu poika oli tottelematon, tai ehkä hän unohti vaimonsa kiellon. Hän

avasi kuin avasikin lippaan. Ja mitä luulette sen sisältä tulleen?

Sieltä kohosi vain valkoinen pilvi, joka usvan tavoin leijaili meren yli. Huutaen pilvelle, että se pysähtyisi, hyökkäsi Urashima sinne tänne ja parkui surusta. Sillä nyt hän muisti vaimonsa sanoneen, että lippaan avattuaan hän ei enää koskaan voisi palata merenjumalan palatsiin. Mutta pianpa hän ei enää kyennyt juoksemaan eikä huutamaankaan.

Äkkiä hänen tukkansa kävi lumivalkeaksi, hänen kasvonsa tulivat ruttuisiksi ja selkä käyräksi kuin vanhan ukon. Sitten hänen hengityksensä taukosi ja hän kaatui kuolleena rannalle.

Urashima-raukka! Hän kuoli siksi, että oli ollut hupsu ja tottelematon. Jos hän vain olisi tehnyt niinkuin häntä käskettiin, olisi hän saattanut elää vielä tuhat vuotta.

SATUPIRTTI

Tämän erinomaisen hauskan lastenkirjasarjan teoksista on vielä saatavissa:

- Kultasydän*, Selma Lagerlöfin satu. 20 p.
Leikkejä pienille lapsille, kokoelma laulu- y. m. leikkejä. 20 p.
Toivomusmatto, itämaalainen satu. 50 p.
Meren prinsessa, itämaalainen satu. 50 p.
Japanilaisia satuja. 50 p.
Prinssi Keijujalka, Frances Hodgson Burnettin satu. 50 p.

.....

Muita lastenkirjoja:

- Lukemisia lapsille*, Topeliuksen verraton kirja. Eri taiteilijain kuvittama loistopainos, V. Tarkiaisen ja Valter Juvan suomentama. 2 osaa, yht. 37:—.
- Sama teos, R. Koivun kuvittamana, I nidos sid. 4:50.
- Salon pojat*, Iivo Härkösen reipas kirja kolmen karjalaispojan puuhista. Sid. 2: 50.
- Tarinoita ja pieniä pilajuttuja*, ranskalaisen Charles Wagnerin sydämellisen sukkelia ja samalla kasvattavia kertomuksia. Sid. 5: —.
- Pikku Lallin maapallo*, Mikael Sandin kertomus urhean pikkupojan ja hänen ketterän kissansa merkillisistä matkustuksista kaikissa maanosissa. Sid. 5: —

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ.

Hinta 50 p.